DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 20. FEBRUAR 1975 [1]

Maurits Willem Geerlings
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 38/74

Sammendrag

Tjenestemænd — afskedigelse af tjenstlige grunde — anvendelse vedrørende tjenestemænd, der har tjenestefrihed af personlige årsager — administrationens afslag — antagelse til realitetsbehandling

(Rådets forordning nr. 1543/73)

Forordning nr. 1543/73 kan, da den delvist skal løse de problemer, som er opstået ved formindskelsen af antallet af stillinger, ikke finde anvendelse på personer, der ikke aktuelt besætter en stilling. Kommissionen har følgelig med rette fortolket forordning nr. 1543/73 således, at den ikke finder anvendelse på tjenestemænd, der har tjenestefri af personlige årsager.

I sag 38/74,

MAURITS WILLEM GEERLINGS, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber med tjenestefrihed af personlige årsager, repræsenteret af F. Salomonson, advokat i Dordrecht, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat E. Arendt's kontor, 34b, rue Philippe II,

sagsøger

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, J. H. J. Bourgeois, i sin egenskab af befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske rådgiver, P. Lamoureux, 4, boulevard Royal,

sagsøgte

1 — Processprog: Nederlandsk.

angående annullation af Kommissionens afslag på i medfør af forordning nr. 1543/73 at anvende en foranstaltning til udtræden af tjenesten på sagsøgeren,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden Mackenzie Stuart, dommerne H. Kutscher og M. Sørensen (refererende),

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

1. M. W. Geerlings, nederlandsk statsborger, er videnskabelig tjenestemand ved De europæiske Fællesskaber. Hans sidste stilling var stillingen som leder af den radio-kemiske afdeling ved Det europæiske transuranske Institut i Karlsruhe.

Han har siden den 1. juli 1969 haft tjenestefri af personlige årsager i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 40.

2. Geerlings anmodede ved skrivelse af 10. september 1973 om anvendelse af en foranstaltning til udtræden af tjenesten i henhold til artikel 2 i Rådets forordning nr. 1543/73 af 4. juni 1973 om indførelse af særlige midlertidige foranstaltninger, der midlertidigt skal finde anvendelse på tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, der aflønnes over forsknings- og investeringsbudgettet (EFT L 155/1 af 11. juni 1973) [1].

1 — Det bestemmes i forordningens artikel 2:

»1. For at tage hensyn til de usædvanlige krav, som følger af vedtagelsen af forskningsprogrammer, der medfører en nedskæring af antallet af de stillinger, der er opført på listen over ansatte, der aflønnes over Det europæiske Atomenergifællesskabs forsknings- og investeringsbudget, samt de krav, som følger af nye medlemsstaters tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber, bemyndiges Kommissionen til indtil den 31. december 1973 og inden for antallet af berørte stillinger at træffe foranstaltninger vedrørende udtræden af tjenesten i henhold til artikel 47 i vedtægten og på de nedenfor fastsatte betingelser for de af dens tjenestemænd, der aflønnes over forsknings- og investeringsbudgettet.

. . . . . .

. . . . . .

2. Kommissionen bestemmer arten af de stillinger, på hvilke de i stk. 1 fastsatte foranstaltninger finder anvendelse.

Kommissionen opstiller efter lønklasse listen over de tjenestemænd, der berøres af disse foranstaltninger, efter udtalelse fra det paritetiske samarbejdsudvalg, som hører tjenestemanden, hvis denne anmoder herom. Den tager hensyn til tjenstlige grunde samt til tjenestemændenes alder, kvalifikationer, indsats, tjenstlige adfærd, familieforhold og anciennitet.

. . . . . .

Kommissionen skal i første række tage ansøgninger fra de tjenestemænd i betragtning, der anmoder om anvendelse af en foranstaltning til udtræden af tjenesten i henhold til stk. 1, hvis dette af tjenstlige grunde er muligt. Afslag på en anmodning skal begrundes og meddeles vedkommende skriftligt.

. . . . . .«

Denne anmodning blev afslået af Kommissionen ved en afgørelse, som blev meddelt Geerlings ved brev af 10. december 1973, med den begrundelse, at den den 7. november 1973 havde besluttet, at forordningen ikke finder anvendelse på tjenestemænd, der har tjenestefri af personlige årsager.

3. Da den af Geerlings indsendte klage af 24. december 1973 over denne beslutning forblev ubesvaret, blev nærværende sag anlagt den 30. maj 1974.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren nedlægger påstand om, at Domstolen annullerer Kommissionens afgørelse, som indeholdt i dens skrivelse af 10. december 1973, at den fastslår, at Kommissionen er forpligtet til over for sagsøgeren at træffe en foranstaltning til udtræden af tjenesten, som hjemlet i Rådets forordning nr. 1543/73, artikel 2, samt at den idømmer Kommissionen sagsomkostningerne.

Kommissionen nedlægger påstand om, at Domstolen

— afviser sagen som uantagelig til realitetsbehandling, for så vidt som der er nedlagt påstand om, at Kommissionen skal kendes pligtig til over for sagsøgeren at træffe en foranstaltning til udtræden af tjenesten i medfør af forordning nr. 1543/73,

— i hvert fald frifinder sagsøgte under henvisning til, at klagen savner fornødent grundlag

— idømmer sagsomkostningerne i henhold til gældende bestemmelser.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Sagsøgeren anfører i *stævningen,* at han anmodede om tjenestefrihed af personlige årsager efter råd fra generaldirektøren for personale og administration. De bevillinger, som var bestemt for det videnskabelige forskningsprogram, var blevet slettet eller i det mindste formindsket i en sådan udstrækning, at han ikke længere havde mulighed for at arbejde, og at hans funktioner måtte anses for overflødige.

Hans tjenestefrihed blev forlænget af Kommissionen to gange efter udtrykkeligt ønske fra hans side. Han anmodede ved to lejligheder, i juni 1970 og september 1971, om at genindtræde, men hans begæringer blev afslået med den begrundelse, at Kommissionen ikke rådede over tilstrækkelige bevillinger til at lade den ledige stilling besætte.

Sagsøgeren mener at vide, at hans tidligere stilling hele tiden har været ubesat.

Sagsøgeren mener, at der ikke er fornødent grundlag for Kommissionens afslag på at lade ham genindtræde. Det følger af forskellige vedtægtsbestemmelser, at den tjenestemand, der har tjenestefrihed af personlige årsager, har ret til at genindtræde i sin stilling, hvis den endnu er ledig. I modsat fald ville artikel 40, stk. 4, litra d) være uden selvstændig betydning.

Sagsøgeren gør gældende, at Rådet under hensyn til de aktuelt begrænsede forskningsprogrammer og til den særlige situation, som opstod ved de nye medlemsstaters tiltrædelse, ved udstedelsen af forordning nr. 1543/73 har givet de overtallige tjenestemænd ret til en særlig godtgørelse, som ifølge nævnte forordnings betragtninger skal gøre det muligt for dem »at overvinde de alvorlige finansielle vanskeligheder, som tabet af deres stilling medfører . . .«

Både Kommissionens gentagne afslag på at lade sagsøgeren genindtræde og dens

kategoriske afslag på at anvende bestemmelserne i forordning nr. 1543/73 viser, at Kommissionen ulovligt ønskede praktisk talt at bringe hans funktioner til ophør uden at lade ham nyde godt af de i forordning nr. 1543/73 hjemlede rettigheder og fordele, selv om denne forordning netop er udstedt med henblik på tilfælde som hans.

Sagsøgeren anfører videre, at Kommissionen med urette har bestemt, at forordning nr. 1543/73 ikke finder anvendelse på tejnestemænd, der har tjenestefri af personlige årsager. Kommissionen har ved denne afgørelse ændret forordningen. Sagsøgeren henviser til artikel 2 og navnlig til den bestemmelse, hvorefter Kommissionen i første række skal tage ansøgninger fra de tjenestemænd i betragtning, der anmoder om anvendelse af en foranstaltning til udtræden af tjenesten, hvis dette af tjenstlige grunde er muligt. Da sagsøgeren har haft tjenestefri af personlige årsager i over fire og et halvt år, vil det være vanskeligt at hævde, at det af tjenstlige grunde ikke er Kommissionen muligt — i første række — at tage hans ansøgning i betragtning.

Sagsøgeren finder det inkonsekvent, at hans initiativ til andetsteds at søge midlertidigt arbejde for at undgå lediggang skal straffes ved, at han ikke kan drage fordel af bestemmelserne om udtræden af tjenesten i modsætning til de tjenestemænd, der har nøjedes med »at loppe sig«.

Kommissionen anfører i sit *svarskrift,* at sagsøgeren særlig har nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, »at Kommissionen er pligtig til over for sagsøgeren at træffe en foranstaltning til udtræden af tjenesten«. Kommissionen gør gældende, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling angående dette punkt uden at præjudicere spørgsmålet, hvorvidt det endnu er muligt at træffe en sådan foranstaltning uden videre. I henhold til artikel 91, stk. 1 i tjenestemandsvedtægten kan Domstolen afgøre enhver tvist om lovligheden af en akt og har alene fuld prøvelsesret i tvister, der angår pengebeløb, men Domstolen kan ifølge sin faste praksis, selv i sidstnævnte tilfælde, ikke give administrationen noget pålæg.

Kommissionen understreger, at sagen vedrører spørgsmålet, om den med rette har bestemt, at sagsøgeren ikke kan komme i betragtning med hensyn til en foranstaltning om udtræden af tjenesten, og ikke, om den ulovligt har undladt at lade sagsøgeren genindtræde i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 40, stk. 4, litra d). Det væsentlige er, at sagsøgeren allerede har denne tjenstlige status, og ikke hvorfor og hvordan han har fået den. Følgelig finder Kommissionen det ikke nødvendigt at komme nærmere ind på de faktiske omstændigheder, som sagsøgeren har oplyst til disse to spørgsmål.

Kommissionen gør angående realiteten først gældende, at dens afgørelse af 7. november 1973, hvorefter forordning nr. 1543/73 ikke finder anvendelse på tjenestemænd, der har tjenestefri af personlige årsager, blot er en videreførelse af den praksis, som dens enkelte tjenestegrene har fulgt under forberedelsen af beslutningerne til forordningens gennemførelse. Afgørelsen har ikke kunnet ændre forordning nr. 1543/73 og har ikke tilsigtet dette. Der har for Kommissionen aldrig hersket tvivl om, at forordning nr. 1543/73, lige som forordning nr. 2530/72, der er enslydende på dette punkt, ikke kan finde anvendelse på tjenestemænd, der har tjenestefri af personlige årsager.

Dette resultat følger både af forordningens ordlyd og af formålet med afviklingsordningen.

Sammenligningen af en foranstaltning til afvikling og en ... »fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde« i henhold til vedtægtens artikel 50 er nødvendig og i øvrigt udtrykkeligt formuleret af fællesskabslovgiveren i henvisningen (»i henhold til artikel 47 i vedtægten«) i så henseende. Afviklingen sigter, ganske som sidstnævnte foranstaltning, mod at frigøre en stilling.

I begge tilfælde er det den myndighed, der tager initiativet på det pågældende om-

råde, administrationen, som afgør, om en stilling skal frigøres. I begge tilfælde træffes der særlige bestemmelser for at »gøre det muligt for de tjenestemænd, der berøres af disse foranstaltninger, at overvinde de alvorlige finansielle vanskeligheder, som tabet af deres stilling medfører« (anden betragtning i forordning nr. 1543/73).

Den situation, som en tjenestemand med tjenestefrihed af personlige årsager befinder sig i, har for så vidt intet at gøre med disse foranstaltninger. For det første beklæder tjenestemanden ingen stilling, hvilket skyldes en akt, som han selv har taget initiativ til at få udstedt. For det andet oppebærer nævnte tjenestemand ingen løn. Det er tvivlsomt, om han befinder sig i samme økonomiske vanskeligheder som den tjenestemand, der mister sin stilling.

Kommissionen gør endvidere gældende, at det i betragtning af den pågældende forordnings formål, nemlig at frigøre stillinger, ikke ses hvordan den kan finde anvendelse på en tjenestemand, der nyder fordelen ved tjenestefrihed af personlige årsager. Tjenestemanden, der befinder sig i denne tjenstlige status, beklæder ingen stilling, og en foranstaltning vedrørende udtræden af tjenesten, truffet over for denne tjenestemand, ville på ingen måde frigøre en besat stilling.

Da sagsøgeren, der har tjenestefri af personlige årsager, ikke kan være genstand for en foranstaltning om anvendelse af forordning nr. 1543/73, savner hans påstande om magtfordrejning, som er begrundet i sagsøgtes afslag på at anvende frigørelsesordningen på ham samt i den omstændighed, at han endnu ikke er genindtrådt, i enhver henseende fornødent grundlag. Kommissionen bestrider i øvrigt på det bestemteste, at den har haft i sinde at bringe sagsøgerens tjeneste til ophør.

Sagsøgeren gør i sin *replik* gældende, at han hele tiden har ment, at han ved at anmode om tjenestefrihed af personlige årsager blot foregreb en frigørelsesordning.

Ifølge ham er der i forordning nr. 1543/73 hjemmel for en selvstændig måde at bringe en ansats funktioner til ophør på. Henvisningen i nævnte forordning til artikel 47 i vedtægten har ingen anden betydning end at indskærpe læseren, at forordningens eneste formål er at give hjemmel til en særlig fremgangsmåde med henblik på udtræden af tjenesten.

Kommissionen vil give det indtryk af, at det er af den allerstørste betydning, at initiativet i tilfælde af tjenestefrihed af personlige årsager hidrører fra tjenestemanden, og at dette initiativ i forordning nr. 1543/73's tilfælde kommer fra Kommissionen selv.

I så henseende rejser der sig først og fremmest det spørgsmål, hvorfor denne sondring skulle være afgørende.

Sagsøgeren anfører, at det fremgår af Kommissionens begrundelse, at det afgørende element består i, at forordning nr. 1543/73 har til formål at frigøre stillinger, og at det tilkommer Kommissionen, og den alene, at afgøre, hvilke stillinger, som skal frigøres på denne måde. Denne begrundelse er imidlertid slet ikke holdbar i nærværende sag. Sagsøgeren fik nemlig tjenestefrihed, fordi der ikke var tilstrækkelige bevillinger til, at han fortsat kunne udfylde sine funktioner. Hvis sagsøgeren var vedblevet med at »loppe sig«, havde han uden videre været direkte omfattet af forordning nr. 1543/73. Den eneste forskel er, at Kommissionen allerede fra 1969 har opnået, hvad den ellers først ville have opnået i 1973. Kommissionens overdrevent teoretiske begrundelse ville kun kunne have mening, hvis den faktisk havde kunnet tilføje: »Hvis det blot havde stået til os, havde sagsøgerens stilling stadig været besat«.

Dernæst rejser sagsøgeren spørgsmålet, om der i praksis findes en væsentlig forskel mellem den situation, hvori tjenestemanden er »primum movens« (den udfarende kraft), og den, hvori Kommissionen spiller denne rolle. Det fremgår af artikel 2, stk. 2, 4. afsnit, at forskellen er mindre væsentlig, end Kommissionen mener. I praksis findes der i begge tilfælde i det væsentlige en aftale mellem tje-

nestemanden og Kommissionen, eller de to parter forsøger i det mindste at opnå en sådan.

Sagsøgeren gør til slut gældende, at han ikke forfølger andet mål, end at forordningen i overensstemmelse med dens af Kommissionen fremhævede formål, dvs. frigørelsen af stillinger, skal finde anvendelse på hans tilfælde. Hans stilling er som følge af de mindskede forskningsbevillinger blevet overflødig. Imidlertid har de kompetente myndigheder nægtet at anvende vedtægtens artikel 41. I 1973 blev der omsider indført en ordning, der gjorde det muligt at legalisere sagsøgerens situation og afhjælpe de fejl, som var begået vedrørende hans stilling. Sagsøgeren understreger i denne forbindelse, at han har lidt et betydeligt økonomisk tab.

Kommissionen fastholder i sin *duplik,* at sagsøgerens tjenstlige status og årsagen til denne ikke er relevant i nærværende sag. Den præciserer dog følgende for at undgå enhver misforståelse herom: Sagsøgeren besluttede i 1969 at ophøre med sit arbejde ved Euratom. Kommissionen kunne have tvunget ham til at vælge mellem to normale og oplagte løsninger, at forblive i aktiv tjeneste eller at søge sin afsked, men den viste imidlertid sin velvillige indstilling over for hans ønske om at udøve andre aktiviteter uden for Euratom uden at søge sin afsked.

Kommissionen fremhæver yderligere, at den har truffet foranstaltninger til at finde anden beskæftigelse for tjenestemænd, der var tjenstgørende inden for rammerne af de programmer, for hvilke der ikke var tilstrækkelige bevillinger. Den bestræbte sig på at forbeholde de stillinger, som blev ledige, for tjenestemænd, hvis stillinger faktisk var blevet overtallige. Denne omstændighed modsiger sagsøgerens påstand om, at hans initiativ i 1969 var nødvendigt for at undgå lediggang. Den forklarer også delvist, hvorfor det indtil dato endnu ikke har været muligt at tilbyde sagsøgeren en ledig stilling eller med de således opståede budgetmæssige muligheder at oprette en stilling ved en anden tjenestegren.

Kommissionen bemærker, at den stilling, hvortil sagsøgeren var knyttet inden hans tjenestefrihed af personlige årsager, kan anses for overtallig som følge af de indskrænkninger, som forskningsprogrammerne er undergået. Af samme grund er denne stilling ikke forblevet »ledig«: Den post på budgettet, som er grundlaget for den, er benyttet til en stilling ved en anden tjenestegren ved Instituttet i Karlsruhe.

Kommissionen understreger vedrørende realiteten atter betydningen af, at der i artikel 2 i forordning nr. 1543/73 henvises til tjenestemandsvedtægtens artikel 47. Denne hensvisning har alene mening, hvis den nærmere definerer den pågældende foranstaltning. Den kan udelukkende angå den omstændighed, at »fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde« kun kan komme på tale for de tjenestemænd, der faktisk har en stilling. Ordlyden af artikel 2, stk. 1 i forordning nr. 1543/73 er ud fra denne fortolkning helt i overensstemmelse med det af nævnte forordning forfulgte mål, dvs. at frigøre stillinger, som optages af tjenestemænd i aktiv tjeneste.

Parterne er blevet hørt i retsmødet den 12. december 1974.

Sagsøgeren har været repræsenteret af Salomonson, advokat i Dordrecht, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber af sin juridiske rådgiver, Bourgeois, som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 22. januar 1975.

Præmisser

1 Klagen sigter mod en annullation af Kommissionens afslag på at bevilge sagsøgeren en foranstaltning om udtræden af tjenesten i henhold til Rådets forordning nr. 1543/73 om indførelse af særlige midlertidige foranstaltninger, der midlertidigt skal finde anvendelse på tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, der aflønnes over forsknings- og investeringsbudgettet.

2 Sagsøgeren, som er videnskabelig tjenestemand ved Euratom, har siden den 1. juli 1969 haft tjenestefri af personlige årsager i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 40;

3 Kommissionen afslog den 10. december 1973 hans anmodning om en foranstaltning om udtræden af tjenesten i henhold til forordning nr. 1543/73 med den begrundelse, at den ved en afgørelse af 7. november 1973 havde bestemt, at forordningen ikke kunne finde anvendelse på tjenestemænd, der havde tjenestefri af personlige årsager;

4 sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af denne afgørelse, fordi Kommissionen har støttet sin beslutning på en fejlagtig fortolkning af forordningen;

5 sagsøgeren støtter navnlig sit anbringende på vedtægtens artikel 40, stk. 4, litra d), som giver den tjenestemand, der har tjenestefrihed af personlige årsager, en ret til at genindtræde i den første ledige stilling i den kategori, der svarer til hans lønklasse.

6 Forordning nr. 1543/73 indeholder i artikel 2 en bemyndigelse for Kommissionen til at træffe foranstaltninger vedrørende udtræden af tjenesten »for at tage hensyn til de usædvanlige krav, som følger af vedtagelsen af forskningsprogrammer, der medfører en nedskæring af antallet af de stillinger, der er opført på listen over ansatte, der aflønnes over Det europæiske Atomenergifællesskabs forsknings- og investeringsbudget, samt de krav, som følger af nye medlemsstaters tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber«;

7 forordningen skal således delvist løse de problemer, som er opstået ved formindskelsen af antallet af stillinger;

8 nævnte forordning kan i betragtning af dens formål ikke finde anvendelse på personer, der ikke aktuelt besætter en stilling;

9 en tjenestemand, der har tjenestrefri af personlige årsager, besætter ikke aktuelt en stilling og har alene ret til at genindtræde, hvis der findes en ledig stilling;

10 Kommissionen har under disse omstændigheder med rette fortolket forordning nr. 1543/73 således, at den ikke finder anvendelse på tjenestemænd, der har tjenestefri af personlige årsager.

11 Sagsøgeren anfører videre, at Kommissionens gentagne afslag på at lade ham genindtræde i henhold til vedtægtens artikel 40, stk. 4 i forbindelse med afslaget på at bevilge ham en foranstaltning vedrørende udtræden af tjenesten i henhold til forordning nr. 1543/73 viser Kommissionens ulovlige hensigt til at bringe hans funktioner til ophør uden de i vedtægten hjemlede rettigheder og fordele.

12 Kommissionen har begrundet sine afslag på sagsøgerens begæring om genindtræden med, at det af Rådet godkendte forskningsbudget havde udelukket enhver praktisk mulighed for at lade det videnskabelige personale genindtræde efter udløbet af en tjenestefrihed af personlige årsager, og at de talrige overskydende tjenestemænd, der endnu gjorde tjeneste, burde gives førsteret ved besættelsen af en ledig stilling.

13 Sådanne grunde, anført til støtte for, at artikel 40, stk. 4, litra d) ikke skal finde anvendelse, kan ikke kritiseres ud fra retlige betragtninger;

14 sagsøgeren har ikke forsøgt at bestride de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for ovennævnte beslutninger;

15 det er i øvrigt ubestridt, at der ikke over for sagsøgeren er truffet nogen foranstaltning til udtræden af tjenesten, således at han stadig har tjenestefri af personlige årsager og kan drage fordel af de goder, som denne status indebærer;

16 der bør under disse omstændigheder ikke gives sagsøgeren medhold i det nævnte anbringende;

17 sagsøgte må følgelig frifindes.

Vedrørende sagsomkostningerne

18 Sagsøgeren har tabt sagen;

19 i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

20 ved søgsmål mellem de ansatte og Fællesskaberne bærer institutionerne imidlertid i henhold til artikel 70 i procesreglementet selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes, idet klagen savner fornødent grundlag.**
2. **Hver af parterne bærer de af dem afholdte udgifter.**

Mackenzie Stuart Kutscher Sørensen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. februar 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

Mackenzie Stuart
Formand for anden afdeling